

Nikki Mayová

Wahala

Živelný, vtipný a svěží příběh o tom,
kolik toho unese jedno přátelství

Host

**Přeložila
Romana Bičíková**

HALA

Nikki Mayová

Wahala

WAH

Brno 2022

Wahala

Copyright © T-Unit Books Limited, 2022

Translation © Romana Bičíková, 2022

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2022

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1412-0 (PDF)

ISBN 978-80-275-1413-7 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1414-4 (MobiPocket)

Peterovi. Tohle je napůl tvoje. Je to naše.

*„Sekera zapomene, ale strom si pamätuje.“
africké pøísloví*

Současnost

Jsem dost silná?

Sedí schoulená v koutě ložnice. Šaty má zničené — knoflík chybí, pásek je přetržený. Na rameni se rozjel šev a odhalil kus nahé kůže.

V rukou svírá sochu. Je to plastika hlavy, skoro v životní velikosti. Zírá do jejích nehybných očí a v duchu ji prosí, aby se probírala k životu. Chce slyšet, že to nebyla její vina. Že nemohla udělat nic jinak. Že to ona je tady oběť.

Jenže hlava je z mosazi. Neřekne nic.

Roztřesenýma rukama ji opatrně položí na koberec. Pak si přitiskne k tělu roztržené zavínovací šaty a vyškrábe se na nohy.

Jsem dost silná?

Odpověď zná. Spravedlnosti musí být učiněno zadost.

Zvedne telefon.

„Pomozte mi. Prosím...“

O čtyři měsíce dříve

RONKE

Drcený jam a *egusi*? *Eba* s okrou? Ne, to spíš ten jam. Ale možná s *efo riro*. Ronke kráčela do kopce k restauraci Buka a cestou si v duchu procházela jídelní lístek. Zнала ho z paměti, ale to neznamenal, že nebude mít problém si vybrat. Jako obvykle by si nejradši dala všechno.

A jako obvykle šla pozdě. Přesto se zastavila u bankomatu a vybrala sto liber. Kamarádky si z ní utahovaly, že jsou to jen povídačky, ale od chvíle, kdy Ronke slyšela o tom, jak kamarádce Siminy sestřenice zkopírovali v Buce platební kartu, tam platila jediné v hotovosti.

Pospíchala kolem samoobsluhy, tureckého zelinářství a thajského nehtového studia. Nigerijská vlajka před restaurací měla roztřepené okraje, vypadala trochu omšele. Zelená byla stále stejně živá, ale z bílé se stala špinavě béžová. Ronke si prohlédla svůj odraz v naleštěném zrcadlovém skle dveří a hrábla si do vlasů, aby načechrala některé kudrny a jiné uhladila. Lepší už to nebude. Nejméně jednou denně slyšela od někoho poznámku o tom, že by si přál mít takhle kudrnaté vlasy, ale Ronke věděla svoje — kudrny znamenaly krepatění, uzlíky a chaos. Otevřela dveře a přenesla se z předměstí Londýna rovnou do centra Lagosu.

Nejdřív ji do nosu udeřila vůně. Kouřový pach připáleného palmového oleje, smažených paprik a sušených ryb. Hned nato ji obklopil hluk: z reproduktorů hulákal Fela Kuti, kterého se snažili trumfnout tři navzájem se překřikující muži u stolu v rohu. A protože tady byla v podstatě Nigérie,

byly jejich hlasy silnější, přízvuk výraznější, gestikulace divočejší.

Číšník zamračeně zvedl hlavu. Ronke věděla, že až se otočí, aby za sebou zavřela dveře, jeho oči ulpí na jejím zadku. Měla pocit, že je zase doma.

Zahlédla Simi zabranou do hovoru s nápadně atraktivní ženou a bodl ji osten podrážděnosti. „Jen my dvě,“ slibovala jí Simi. Cizinka měla dlouhé štíhlé končetiny a zářivou snědou kůži, vypadala jako vytesaná ze dřeva. Ronke ji viděla z profilu a na okamžik měla pocit, že ji odněkud zná. Zamrkala a pocit ji přešel. Neznala nikoho, kdo by na oběd chodil v něčem tak odhalujícím. Nebo měl tak přehnané blond příčesky.

Ronke se proplétala mezi stoly a snažila se svou nelibost zadupat do země. Muži v rohu ztichli a zaměřili se na ni. Ronke si uvědomila, že bezděky zatahuje břicho.

Simi s rozzářeným úsměvem vstala. Bylo snadné ji mít ráda. Její pohled dokázal v každém vzbudit pocit, že jste jediný člověk na světě, kterého chce vidět. Teď se na Ronke usmívala stejně, jako když se setkaly poprvé, před sedmnácti lety, v prvním ročníku na vysoké v Bristolu. Zuby, dolíčky, slunce, radost.

„Ronks! Tohle je Isobel — budeš z ní nadšená.“ Simi na přivítanou rozpráhla náruč.

To se ještě uvidí, pomyslela si Ronke. Objala Simi a vyloudila na tváři úsměv, aby tu vetřelkyni mohla pozdravit. Na druhou stranu, tři lidé znamenali tři předkrmy. Doufala, že je Isobel zvyklá se dělit.

Zatímco si Ronke odmotávala šálu, Simi jí nalila sklenku šumivého vína. „Šampaňské?“ zeptala se Ronke. „Vždycky si tu přece dáváme rosé.“ Protože to nestojí čtyřicet liber za lahev, ale to už nedodala.

Simi ji pod stolem drkla kolenem. „Iso je na laciné víno alergická,“ řekla. „A navíc slavíme.“

„Tak na můj rozvod,“ zvedla Isobel sklenku do vzduchu, „a na přátele — staré i nové.“

Ronke měla za to, že rozvod je trochu zvláštní důvod k oslavě, ale usmála se a přitukla si s ní.

Číšník jim na stůl upustil tři objemné jídelní lístky, spoustu laminovaných stránek ve vazbě z umělé kůže. Ronke tyhle staromódní, přespříliš dlouhé jídelníčky milovala, stejně jako absenci slov jako sezonní, lokální nebo udržitelný, všudypřítomné pravopisné chyby a nevkusné písmo. Přejela po umělé kůži dlaní a zaplavila ji vlna nostalgie, ozvěna vzpomínek na dlouhé rodinné obědy v klubu v Apapě.

„Co si dáte?“ zeptal se pořád stejně zamračený číšník.

„Ještě jednou tohle.“ Isobel ukázala na prázdnou lahev od šampaňského. Číšník se zakabonil ještě víc.

„Děkujeme!“ houkla za ním Ronke. Většinou se k číšníkům snažila chovat až přehnaně slušně. I k těm nezdvorným.

„Isobel je nechutně bohatá,“ vysvětlovala Simi, „ale taky ráda utrácí za jiné, takže jí to nemám za zlé.“

Ronke se proti své vůli zasmála. „Odkud se vlastně znáte?“

„Známe se od pěti let,“ odpověděla Simi. „Jediné dvě mulatky v první třídě...“

„Simi! Tohle slovo už se nepoužívá,“ zhrozila se Ronke.

„Ale prosím tě, takhle mezi námi... V Lagosu nám tak říkali všichni.“

„V Los Angeles si to už nemůžeš ani pomyslet, jinak tě rovnou pošlou na školení o rasismu.“ Isobel pohládila Simi po ruce. „Jsem tak ráda, že mám zase zpátky svou *alobam*.“

„Zmerčily jsme se hned. Víš, jaké to je, když v Lagosu vidíš někoho, kdo je taky smíšeného původu.“ Simi při slovech „smíšeného původu“ naznačila prsty uvozovky. „Hned ten první den Isobel nabančila jednomu klukovi. Od té chvíle jsme byly nerozlučná dvojka.“

„Ten hajzlík si to zasloužil,“ poznamenala Isobel. „Řekl o tobě, že jsi podvraťák. A já ho jen trochu plácla.“

„Vyrasila jsi mu dva zuby,“ oponovala jí Simi.

„On nás urazil. A vůbec, hlavní je, že to zabralo.“ Isobel se usmála. „Od té doby si na nás nikdo nedovolil.“

Ronke se marně snažila podle Isobelina přízvuku odhadnout, odkud je. „Není tvoje maminka z Ameriky?“

„Z Ruska. Táta pracoval v Moskvě, tam se poznali.“ Isobel položila Ronke dlaň na paži. Měla dlouhé špičaté nehty, nalakované na zářivě modrou. „A co ty? Musíš mi o sobě říct všechno.“

Ronke žmolala v rukou šálu. Rozhlédla se, jestli k nim už nemíří číšník. Strašně nerada mluvila o sobě. „Máma je Angličanka. Narodila jsem se v Lagosu, ale když mi bylo jedenáct, přestěhovali jsme se sem. Už jste si vybraly?“

„Ronke je nejlepší zubařka v Londýně,“ doplnila Simi. „A skvěle vaří.“

„To není pravda.“ Ronke by byla radši, kdyby o ní Simi nevykládala takové věci, jako nějaká potrhlá píaristka. „Ale jídlo mám ráda. Měly bychom si objednat – vždycky jim to tu hrozně trvá.“

Simi si jí nevšímala. „Je prakticky dokonalá. Kromě pochybného vkusu na muže.“

Ronke zatnula čelist a rozhlédla se ještě odhodlaněji.

Isobel tleskla a zářivě se usmála. „Jako já! Já věděla, že si budeme rozumět. Vždycky jsem měla nejradši zlobivé hochy.“

„Kayode není zlobivý hoch.“ Ronke probodla Simi nasupeným pohledem a zatahala si za kudrnu ve vlasech.

„Strašně se mi líbí tvoje vlasy,“ vzdychla Isobel. „Jsou fakt tvoje? Jak to děláš, že se ti točí do takových spirálek?“

Ronke se ještě jednou zamračeně podívala na Simi a pak se otočila k Isobel. „Ano, jsou moje.“

„Tyhle moje nejsou,“ trhla Isobel hlavou, až jí blond přičesky létaly ze strany na stranu.

Nepovídej, pomyslela si Ronke. Nechtěla se tím nechat uko-
lébat. „Pojďme si objednat, umírám hladu.“

„Honem,“ vyhrkla Simi, „jestli dostane Ronke z hladu vztek,
je po nás. Přetáhne nás těmi nevkusnými jídeláky po hlavě.“

Ronke poklepala na jídelní lístek a potlačila další vlnu ne-
vole. Vztek z hladu je skutečná emoce, zrovna minulý týden
o tom četla článek v nedělní příloze *Timesů*.

„Já nechci nic se sacharidy — teda kromě vína,“ dodala Simi.
„Pepřovou polévku.“

„Nedat si sacharidy v nigerijské restauraci?“ Isobelin smích
zněl tence a zvonivě. „Ty jsi vážně exot. Já si dám *amalu*
a *ogbono* a výběr z mas.“

„Pro mě *jollof* s kuřecím,“ řekla Ronke. Nedokázala si před
štíhlou, oslnivou Isobel objednat drcený jam. „Dáme si nějaký
předkrm?“ zeptala se, plná naděje.

Isobel a Simi se bavily o starých dobrých časech a v jídle se
jen nimraly. Jejich dětství v Nigérii bylo plné koupání v bazénu,
pláží, klimatizace, řidičů a pokojských. Rončiny vzpomínky
se točily kolem hlučných rodinných sešlostí, výpadků proudu,
kořeněného jídla z pouličních stánků, porouchaných aut a hra-
ní tleskaček s bratranci a sestřenicemi na zaprášeném dvorku.

Ronke jedla a poslouchala. Simi měla v jednom uchu ve-
likou náušnici, takže vypadala trochu šišatě. Naproti tomu
Isobel byla dokonale vyvážená — napřímená záda, hlava vzty-
čená, perfektně rovná blond ofina.

Isobel jídlo po třech malinkatých soustech odstrčila. *Nezí-
rej*, napomínala se v duchu Ronke, a snažila se potlačit nutká-
ní nabodnout si na vidličku dršťku z jejího talíře. Rončina rýže
nepatřila k nejlepším, co kdy jedla — měla si dát jam. Naštěstí
si ještě objedná jídlo s sebou.

Číšník se neochotně odlepil od televize a došoural se k je-
jich stolu, aby ho sklídil. Ronke sledovala, jak její prázdný

talíř položil na Isobelin a rozmačkal nadýchaný černý bochánek *amaly*. Taková škoda.

Isobel zavibroval telefon. „Musím běžet,“ řekla. „Už je tu můj řidič. A oběd je na mě.“ Vydala se k baru zaplatit, a když procházela kolem rozjařených mužů u rohového stolu, rozhoupala boky.

Jeden z nich, který zrovna jedl *eba* a *egusi* — rukama, jak se tradičně jí —, se zarazil, olízl si prsty a zavolal na ni: „Ahoj, žlutá krasavice, co kdybys nás přišla pozdravit, *ehn*?“

Ronke strnula, Simi nespokojeně zamlaskala. Ale Isobel se nenechala vyvést z míry, mrkla na ně, a když se kolem mužů vracela, zhoupala se v bocích ještě víc. Sehnula se, aby Simi objala, Ronke poslala vzdušnou pusou, a byla pryč. Dveře se za ní zabouchly.

„*Na wa, o!*“ ulevila si Ronke.

„To je celá Iso,“ podotkla Simi.

„Ona má řidiče? V Londýně?“

„Její táta má prachy. Je to fakt boháč. Pracoval ve vládě a k tomu podnikal. Legální korupce — znáš to. Můj táta byl jeho právník, ale pak se strašně pohádali. Isobel si prošla peklem, takže se o ni její táta teď dost stará.“

„Jakým peklem?“

„Nevábný exmanžel. Takový ten manipulátor. Prikazoval jí, co má nosit, s kým se bavit, jak utrácet svoje vlastní peníze. Strašně s ní vyjebal. Nejspíš ji taky mlátil, ale nechtěla jsem na ni tlačit.“

„To ti není moc podobné,“ zapochobovala Ronke.

Simi na protest zvedla obě ruce. „Skoro se rozbrečela. Nemohla jsem to z ní páčit násilím.“

Ronke se pokusila představit si Isobel se slzami na krajíčku, ale marně. „Vždyť ona působí tak sebevědomě, sebejistě, tak... zářivě.“

„Ronks, přece to znáš. Všichni máme masky a ty si podle potřeby nasazujeme. Myslím, že jí táta přispěchal na po-

moc — zachránil ji před ním. Proto má Borise. Řidiče lomeno bodyguarda.“

„On se jmenuje Boris? To si děláš srandu?“

„No dobře, to jsem si vymyslela, ale hodí se to k němu — je to obr a je z Ruska.“ Poslední větu pronesla Simi s příšerným ruským přízvukem, takže se obě rozesmály.

„Musím jít objednat jídlo s sebou, pro Boo,“ řekla Ronke. „Zrovna měla výstup s Didierem. Jdu odsud rovnou k ní. Pojď taky — bude legrace.“

„Asi ne. To její ,Ach já chudinka, oddřu tady úplně všechno‘ jsem si vyslechla ráno po telefonu.“

Ronke se povedlo upoutat číšnickovu pozornost a nadiktovat mu objednávku. „*Jollof* s kuřecím vývarem, bez chilli. *Jollof* se smaženým hovězím. Drcený jam s okrou a mořskými plody, extra pálivé, prosím. Jednou hovězí *suya*, jednou kuřecí *suya*. Dvě porce *dodo*. Jednou *moin-moin*, prosím. Jo, a ještě rybí speciál.“

„A jedno espresso.“ Simi se na číšníka zářivě usmála. Málem její úsměv opětoval, ale pak se ovládl a zase se zamračil.

„Tak co je nového u tebe?“ zeptala se Simi. „Co Kayode?“

„Můj ,pochybný přítel?‘“ Ronke přimhouřila oči. „Nemůžu uvěřit, žeš tohle řekla před někým, s kým se neznám.“

„Klid, Iso je jedna z nás. Ona to chápe.“

„No, Kayode se má fajn. Zítra se jdeme podívat na jeden byt v Claphamu.“ Na tohle Ronke celou dobu čekala. Dávala si pozor, aby v jejím hlase nebylo slyšet nadšení, prohodila to jakoby mimoděk, mezi řečí.

Simi se na udičku chytla. „Cože? Vy si hledáte byt? Spolu?“

Ronke chtěla zachovat kamennou tvář, ale radost ji přemohla. „Já vím! Ale byl to jeho nápad. Včera večer jsme několik hodin projížděli stránky realitek a Kayode pak sám zavolaal jednomu makléřovi a dohodl prohlídku. Úplně to vidím — vzorované závěsy, slaměné košíky, dřevěná podlaha, jako má Boo — a postýlka.“

„Postýlka?“ zopakovala Simi.

„Teda postel,“ opravila se Ronke a zrudla. „Ale děti bych chtěla, to ano. Ty a Boo nejste jediné, kdo si zaslouží žít šťastně až do smrti.“

„Jasně že ne. Ale tohle je Kayode, Ronks! Vždyť nemá ani dost zodpovědnosti, aby s tebou odjel na víkend do Paříže.“

Ronke zvedla oči k olupujícímu se nátěru na stropě a zamrkala. Tohle je daň za to, že svým kamarádkám říkáte všechno: vaše kamarádky pak vědí všechno. Ano, Kayode ji nechal stát jako trubku na nádraží St Pancras a Ronke jen smutně sledovala, jak vlak do Paříže odjíždí bez nich. Ano, byla z toho úplně hotová. Ale pokud se přes to přenesla ona, proč se přes to nedokázala přenést Simi?

„Nemohl za to jen on,“ bránila svého přítele. „Vím, že se zachoval hrozně, ale už jsme to vyřešili. Nemohla bys aspoň předstírat, že z nás máš radost?“

„Promiň. Jen chci, abys byla šťastná. Víš co, zkusíme to znova. Ukážeš mi ten byt?“ Simi se se židlí přisunula blíž. „Prosím?“

Ronke prstem s krátkým, nenalakovaným nehtem poklepala na displej telefonu. „Ještě na něm bude spousta práce, ale to nevádí — spíš je to lepší. Jako nepopsaný list. Můžu se nastěhovat ke Kayodovi, než to tam dáme dohromady. Říkala jsem si, že by tomu prospělo vytvořit z toho víc otevřený prostor.“ Přejížděla prstem po displeji a ukazovala Simi fotky. „Je tam i dvorek situovaný na jih, můžeme mít hromadu kyttek. Sice je to na hraně našeho rozpočtu a možná nám ho někdo vyfoukne, ale...“

„Je nádherný,“ řekla Simi. „Můžeš to udělat jako Kirsty, strhnout zdi a všude poházet polštářky.“

Ronke se zasmála. Věděla, že má s dekorativními polštářky problém. Ve svém miniaturním bytě jich měla šestadvacet — Kayode je jednou spočítal. Všechny byly v podobných barvách, laděné do krémové a stříbrné. Některé měly střapce. Nebo fli-

try. Nebo bambulky. A ten nejvýjimečnější měl štrapse, flitry i bambulky. Kayode jí žertem přezdíval polštářová maniačka, ale myslel to v dobrém. Ten nejvýjimečnější polštářek jí koupil on. Byl to jediný polštář, který na noc neshazovala z postele na podlahu.

Než číšník donesl Rončinu objednávku, bavily se o bydlení a rekonstrukcích. „Pozdravuj Martina,“ dodala Ronke, když si kolem krku omotávala šálu. Muži u rohového stolu jejich odchod nechali bez nechutných poznámek. Simi nasedla do taxíku a Ronke, obtěžkaná taškami s jídlem, se vydala na metro. Doufala, že Boo bude mít z jejích novinek větší radost.

BOO

Boo lomcoval vztek. Vrazila hrnek do myčky a kopnutím ji zavřela. Copak chtěla tolik? Občas si s holkami dojit na sobotní oběd. Vždyť by ani nebyla pryč celý den. Kdepak. Přece nebyla necitelná zrůda, krucinál. Šlo by jen o pár hodin — dojit do restaurace, popovídat si s nejlepšími kamarádkami, jejichž život se netočil kolem vaření a uklízení, dát si jídlo, které nemusela sama připravit, a vychutnat si sklenku vína. Jen malý oddech od neustálého shonu matky, manželky a zatracené slabošky, která se za sebe nedokáže postavit.

Ale ne. Jak mohla od Didiera čekat, že si bude pamatovat, že ho požádala, aby na několik hodin hlídal vlastní dceru? Jak mohla být tak hloupá a myslet si, že se aspoň zběžně podívá do kalendáře, který tak pečlivě vedla? Bylo směšné od něj něco takového očekávat, vzhledem k tomu, že každé ráno stál jako tvrdé y a ptal se: „Neviděla jsi moje klíče?“ *Máš je přímo před nosem, debile*, neřekla mu.

Jak mohl někdo tak významný jako Didier plýtvat drahocenným časem na to, aby poslouchal nudné konverzace o běhu domácnosti? Vždyť mu to tenhle týden připomínala každý den. „Víš, že v sobotu jdu ven s holkama a ty budeš mít Sofii, jo?“

Takže když tahle vlivná, věčně zaneprázdněná korporátní mašina slíbila, že se zúčastní jakési ragbyové trachtace (pardon, důležité pracovní akce), mohla snad čekat, že o tom poví své ženě? Nebo to napíše do toho podělaného kalendáře? Ne. Jistěže ne. Radši se jí o tom nezmínil až do chvíle, kdy

spolu v pátek večer leželi v posteli. Kdy už bylo příliš pozdě na to najít někoho na hlídání.

„Mrzí mě to, *ma chérie*,“ omlouval se. „Ale s holkami se přece můžeš vidět kdykoli.“

„Nejsme holky. Jsme ženy.“ Boo ho chtěla vyprovokovat, aby řekl — ale vždyť o nich vždycky mluvíš jako o holkách. Jenže Didier na lep nesedl.

„Promiň,“ řekl. „Je to pro charitu.“

Což se dalo přeložit jako: Přestaň se chovat jako sobecká kráva. To jsou ti syrští uprchlíci úplně ukradení? Tu noc se k sobě netulili.

Druhý den ráno udělal — jako pokání — Sofii snídani. Palačinky. Jídlo, po kterém zůstane největší nepořádek. Všude mouka, sporák zakydaný těstem. Sledovat Sofii, jak zkouší obracet palačinku tím, že ji vyhodí do vzduchu — a pak se nevyhnutelně netrefí zpátky na pánev —, byla přece zábava. Pitomec.

„*Merde!*“ pištěla Sofia, když na podlahu pleskla další palačinka.

„*Houp-là!*“ Didier jí prohrábl vlásy a plácl na pánev další kydanec těsta.

Mluvit na Sofii francouzsky byl další z jeho debilních nápadů. „Je napůl Francouzka, je důležité, aby mluvila svým rodným jazykem,“ obhajoval to. „V tomhle věku její mozek všechno nasává jako houba.“

Ano, myslela si Boo, *houba, která ze všeho nejlépe nasává sprostá slova*.

„Tak ať nám Ronke z Buky něco donese,“ navrhl na odchodu Didier. Jako by to byl jeho nejgeniálnější nápad. „Určitě jí to nebude vadit. Já si dám *jollof* s hovězím, pěkně pikantní.“

„Kde je teta Ronke?“ zavřeštěla Sofia. „Kdy přijde?“

Dík, *Didiere*, pomyslela si kysele Boo. *Teď můžu trávit celý den tím, že budu do zblbnutí opakovat „Ne, Sofie, teta Ronke*

přijde až ve čtyři.“ A „*Ne, Sofie, ještě nejsou čtyři, do prdele už.*“ Bez toho slova na P, samozřejmě. Sofiin mozek jako houba nasával jen francouzské sprostárny, Boo nadávala jenom v duchu.

Zavadit o Didierovu peněženku tak, aby spadla za skříňku, možná bylo malicherné. Ale tady šlo o princip. Proč se její plány mohly měnit, ale jeho ne? Neměli si ve vztahu být rovnoprávními partnery? A proč byl pořád tak v klidu a usměvavý? Dokonce i když spěchal a nemohl najít peněženku. Dokonce i když se ho snažila vyprovokovat k hádce.

Když odešel, Sofia jen po francouzsku pokrčila rameny. To byla další věc, kterou se naučila od Didiera. Hlava nakloněná k pravému rameni, našpulené rty, povytažené obočí, ruce dramaticky rozhozené. Jako by chtěla říct: „Mami, ty jsi kráva.“ Ale francouzsky. Boo věděla, že má pravdu.

Proč jsem pořád tak rozčilená? ptala se sama sebe v duchu. Na vysoké jí Simi dala přezdívku Vzornáčka Boo. Protože nikdy neklela. Ale posledních pár měsíců její myšlenky opepřila spousta sprostých slov. Jak dlouho bude trvat, než se jí začnou drát i z pusy a Sofiin mozek je vsákne jako jed? Dítě, které říká „*merde*“, se dá považovat za předčasně vyzrálé. Dítě, které říká „*prdel*“, je nevychovaný klacek.

Podívala se na dceru, která seděla na zemi v tureckém sedu a drtila na Didierově iPadu bonbony. „*Rybičky! Plavou!*“ trylkovala Sofia a bušila prstíky do displeje.

„*Máš na to hodinu, pak půjdeme ven.*“ Boo vzala hadr a pustila se do otírání sporáku.

„*Půjdeme do parku, mami?*“

„*Ano, zlatíčko.*“

„*Můžu jít na houpačku?*“

„*Samozřejmě.*“ Boo drhla zčernalou připáleninu.

„*A na klouzačku?*“

„*Jasně.*“

„Pořídíme si pejska, mami?“

„Dobře.“

„Hnědého jezevčíka, jako má Kate?“

„Neblbni, psa si pořizovat nebudeme.“

„Ale vždyť jsi říkala...“

„Tak už ticho. Hraj si.“

Následující půlhodinu dělala Boo věci, které nenáviděla. Skládala nádobí do myčky, vyklízela myčku, utírala povrchy, čistila, odnášela věci na jejich místo. A pak ještě trochu čistila.

Sofiin pokoj vypadal jako po výbuchu bomby. Didier jí pomáhal s oblékáním. To byla další součást jeho neupřímné hry na „strašně moc se omlouvám“ a „podívej, jaký jsem skvělý táta“. Nejspíš vyzkoušeli všechno, než si konečně vybrala outfit jako pro rockovou zpěvačku. Boo poskládala mrňavé oblečky, spárovala rozházené boty, ustlala postel a uklidila hromadu plyšáků.

Její dítě bylo zatraceně rozmazlené. A mohl za to Didier.

Vydaly se do parku, Boo přidala do kroku, aby stačila Sofii na koloběžce. Bylo nádherné ráno, naprostý opak Booiny nálady — slunce viselo nízko a hrálo, modré nebe bez mráčku. Dokonce i tráva úplně zářila, bujná a neskutečně zelená.

Sofia na sobě měla černou motorkářskou bundičku, červené tričko s nápisem *The Stone Roses*, bílé džíny a stříbrné pilotky — všechno dárky od Simi, která pracovala v módním průmyslu, dostávala obrovské slevy a k tomu spoustu vzorků zdarma. Jako kmotra byla velmi štědrá — pokud se od ní očekávaly dárky, a ne společné trávení času.

Boo vyrazila v teplákách, mikině s logem svého univerzitního atletického týmu a prošívané vestě, ze které lezly chomáčky výplně. *Moje dítě je stylovější než já*, pomyslela si. *Vypadám, jako bych byla jen její chuva, krucinál.*

„Sedni si sem, mami.“ Sofia pohodila koloběžku na zem a ukázala na lavičku. „Můžeš si číst. Já za chvíli přijdu.“

„Dík.“ Boo zvedla kelímek s flat whitem v ironickém připitku. „Dej mi tu bundu, nebo se upečeš.“

„Ne!“ Sofia odkráčela k prolézačce a dala se do řeči se třemi chlapci. O pár minut později je měla ve své moci, povykovala „červená, zelená“ v jakési složité hře, jejíž pravidla neznal nikdo kromě ní, v jednom kuse vyhrávala a na oslavu máchala pěstičkou ve vzduchu.

Boo svou dceru, odhodlanou rusalku s hubenými údy a měděnými lokny, bedlivě pozorovala. Jak mohli ona a Didier přivést na svět tak sebevědomou bytost? Po Didierovi to nezdělila, Didier byl pohodář. Boo tomu říkala apatie, podle Didiera to byl zenový klid. A jí se taky nepodobala, Boo byla přinejlepším obezřetná, přinejhorším nervní strašpytel.

Boo na dobu, kdy jí bylo pět, nevzpomínala ráda. Byla outsider, přála si mít rovnější vlasy, světlejší pleť, užší nos. V jejich malé vesnici v Yorkshiru byla jediné dítě smíšeného původu — její matka byla bílá a otčím a nevlastní bratři taky. Zoufale se snažila zapadnout. A jako nejlepší způsob se jí jevilo být nenápadná.

Nebyla o moc starší než teď Sofia, když se rozhodla změnit si jméno. Každodenní zapisování do třídnice pro ni bylo peklo.

„Boo Babangari?“ vyvolávala ji učitelka.

„Bang, bang, bú!“ pochechtávali se kluci v zadních lavicích.

A tak matku poprosila, jestli by nemohla používat otčímo-vo příjmení. Nechtěla být Babangari a měla k tomu spoustu důvodů. Svého biologického otce nikdy nepoznala — opustil její matku dřív, než se Boo narodila. A to jméno bylo hloupé — nerozluštitelné a nevyslovitelné. Ale změna příjmení nebyla její nejlepší nápad.

„Boo Whyte?“ vyvolala ji učitelka.

„Ale ne, ona není bílá! Je černá!“ chechtali se kluci v zadních lavicích.

Nikdy nebyla vystavena opravdové šikaně, ale spolužáci jí dávali najevo, že je pro ně cizí. Jeden den se na ni zaměřili — šťouchali do ní a dělali si na její účet legraci. Hned další den si jí nevšimli, jako by neexistovala. Boo s tím bojovala tak, že se držela stranou, s nikým se moc nebavila a snažila se nevyčnívat. Hodně jí pomáhalo běhání — to jí šlo, dokonce škole vyhrávala trofeje. A nejlepším na tom bylo, že běh není týmový sport.

Máma i nevlastní táta ji milovali, ale nerozuměli jí. „Vysoká?“ nechápali, když jí bylo osmnáct. „Proč? Můžeš si přece najít práci, začít vydělávat.“ Oni sami na vysokou nechodili, tak proč by tam měla jít ona? Nepřiznala jim, že proto, aby se dostala pryč. Nechtěla je ranit.

Teprve když na univerzitě v Bristolu (kam se přihlásila hlavně proto, že to bylo daleko) potkala Ronke a Simi, začala se ve své kůži cítit líp. Její kamarádky byly první osoby smíšeného původu, se kterými kdy mluvila, a barva jejich kůže pro ně byla přednost, ne nevýhoda. Znamenalo to, že zapadnete všude — mezi černé, mezi bílé a všechny odstíny mezi tím. Ronke a Simi litovaly ty nebohé duše, co znají jen jednu jedinou kulturu a pro falešné opálení si chodí do solárky (nebo ještě hůř, zesvětlují si kůži bělicími krémy). Byly hrdé na to, že jsou napůl Nigrijky a napůl Angličanky. Milovaly *jollof* i *fish and chips*. Mohly fandit dvěma fotbalovým reprezentacím.

Boo byla odhodlaná mezi ně zapadnout, a tak se zbavila yorkshirského přízvuku a ostýchavosti. Brzy se z nich stala nerozlučná trojice — Nigrijská četa. Ronke a Simi byly její první opravdové kamarádky. Boo cítila, že k nim patří. Líbilo se jí to.

Simi ji naučila, jak z rozčepýřených kudrn udělat hladké vlny. (Pravidlo číslo jedna: Neexistuje nic jako příliš mnoho kondicionéru.)

Ronke ji seznámila s nigerijskou kuchyní. Snažila se ji taky seznamovat s nigerijskými muži. To ale nemělo naději na úspěch. Boo o Nigerijcích věděla dost díky otci, kterého nikdy nepoznala. Byli pochybní a nedalo se jim věřit.

Sofia zaujala postoj typický pro Wonder Woman: ruce v bok, nohy doširoka rozkročené, sluneční brýle vytažené na čelo. Přísně vyhubovala chlapečkovi, který se opovážil zpochybnit její pravidla. Klouček se tvářil vyděšeně, s vytřeštěnýmma očima přikyvoval a lehce vyplazoval jazyk. Chudák kluk. Proti Sofii neměl šanci.

Boo měla sto chutí zastavit na chvíli čas. Plyne moc rychle. Nejradši by byla, kdyby Sofia zůstala malou holčičkou. Ale zároveň se nemohla dočkat, až konečně vyroste. Čas taky plyne moc pomalu. Boo chtěla být zase Boo. Vrátit se do práce na plný úvazek. Pracovat na vzrušujících výzkumných projektech, ne na věcech, které nikdo jiný dělat nechtěl. Nosit kostýmek, a ne tepláky. Mluvit o dedukční teorii, a ne o zoubkové víle. Chodit na jednání, a ne do smradlavých dětských heren. Pořídít si paní na úklid.

Boo odešla z *Tech Times* na volnou nohu ještě před Sofiným narozením. Práce měla dost, ale většinou se jednalo jen o korektury. Měla magisterský titul z biochemie a doktorát z bioinformatiky — stýskalo se jí po vlastních projektech, chtěla zase vidět své jméno pod článkem. Nesnášela, že za její práci sklízí obdiv jiní.

Takže když Sofia nastoupila do školy, Boo si našla práci. V think tanku Modern Science působila už tři měsíce. Nepřipadala si jako součást kolektivu — pracovala jen dva dny v týdnu a tým lidí s plnými úvazky byl spíš uzavřený. Ale měla nového šéfa a zdálo se, že mu její pronikavý intelekt neunikl.

Vytáhla telefon a přečetla si jeho poslední e-mail. Zněl koketně? Toužila po tom, aby zněl koketně? Jistěže ne. Ale bylo příjemné cítit se zase uznávaná a respektovaná. Možná

dokonce i oceňovaná. Šéf si přál, aby chodila do práce na víc dní, vedla vlastní projekty, pustila se do inovací — vytvořila pravidelný podcast. A taky byl sexy. Přečetla si e-mail ještě jednou. Koketní? Ano. Rozhodně s ní flirtoval.

Zadrnčel zvonek a Sofia se s jekotem „Já otevřu!“ skutálela ze schodů.

O minutu později vešla do domu Ronke. Sofia jí visela na noze. Ronke hodila na kuchyňský ostrůvek dvě těžké tašky, Boo lípla letmou pusou na tvář, ale hned se začala věnovat Sofii. „Jak se má moje holka?“ klekla si k dívence a objala ji.

„Budeme si hrát na válku a já vyhraju.“ Sofia stáhla Ronke kabát a spustila zmatečnou přednášku o tom, co přesně „válka“ znamená. „Ještě lepší by bylo, kdybychom měli pouta.“ Ukázala Ronke, kam si má sednout, a obestavila ji převráceným sušákem na prádlo. „Ale to nevadí, můžeme dělat, že je máme.“

„Uf.“ Ronke zvedla ruce před sebe, aby jí je Sofia mohla spoutat pomyslnými železky.

„Nedáš si čaj?“ zeptala se Boo. „Mám tu ten bylinkový utrejš, co máš tak ráda.“

„Ne, mami! Mluvit se zajatcem je zakázaný,“ štěkla Sofia. „Ty si sedni na gauč a jen se dívej.“

Boo zasalutovala. „Rozkaz, pane! Budu nestranný pozorovatel a ochránce lidských práv. Myslím, že to bude potřeba.“ Uvelebila se na pohovce se svými papíry a Sofia předvedla strašidelnou nápodobu Pol Pota — pochodovala věžeňskou chodbou, křičela a ukládala svému válečnému zajatci stále tvrdší a násilnější tresty.

Boo předstírala, že si dělá důležité poznámky, a fotila na mobil. Snažila se moc nezabírat Rončiny špičky na bocích. Sofia trvala na tom, že musí všechny fotky odsouhlasit — společně je ořezávaly, přidávaly filtry a nakonec je poslaly

tatínkovi a tetě Simi. Boo Sofii pobízela, ať fotkám věnuje co největší péči, aby měla Ronke šanci si na chvíli vydechnout.

Postupně si Boo uvědomila, že ji ta hra baví. Kdykoli mohla sledovat, jak si Sofia a Ronke hrají, zalila ji vlna štěstí. Ronke to s dětmi uměla. Byla tak trpělivá. Boo trochu naháněla strach dceřina krvežíznivost, ale mohlo to být i horší. Sofia mohla právě natahovat růžový crop top na blondatou panenku. Mít doma malého despotu bylo mnohem progresivnější.

Když Didier konečně dorazil ze své důležité charitativní akce (trachtace), podlaha v obývacíku byla posetá figurkami vojáků, Sofiin vojenský pochod ochabl a Ronke začínala působit unaveně. Ani neotočila hlavu, když se Didier naklonil k Boo a políbil ji.

„*Désolé, ma chérie*,“ pošeptal jí do ucha. „*Je t'adore*.“

Boo protočila panenky, ale taky ho políbila.

„*Merde*,“ ucedila se znechuceným výrazem Sofia.

Ronke se se smíchem zhroutila a zbořila vězeňskou celu ze sušáku na prádlo. Její radost byla nakažlivá, Boo se taky rozesmála. „Já vím. Za to může on,“ ukázala na Didiera, který se dmul pýchou. „Naučila to říkat celou třídu. Když ji vyzvedávám, musím před ostatními matkami skoro zdrhat.“

„Nech maminku, aby si taky pohrála s Ronke. Pojď mi pomoci s úklidem.“ Didier Ronke a Boo podržel otevřené dveře. „Za chvíličku vám donesu víno. Mám jedno nové červené, které Ronke musí ochutnat.“

„Já ti tak závidím,“ vzdychla Ronke. „Sexy Francouz za manžela. Rozkošná dcera. Obří kuchyň. Kdybych tě neměla tolik ráda, musela bych tě nenávidět.“

Ronke vždycky Boo připomínala, jaké má štěstí. Možná by si to měly prohodit. Ronke by si užívala věčné vaření a uklízení. A Sofiino nekonečné vyptávání. A Boo by se líbilo mít chvíli čistý a prázdný byt.

„Já vím, že bych si neměla stěžovat, ale to nejlepší má Didier a na mě zbývá jen ta nuda.“ Boo skopla boty a padla na pohovku. „Když vedu Sofi do školy, nechá mě stát u brány jako trubku a pádí pryč. Nedá mi ani pusu na rozloučenou. Zato tatínek ji dostane vždycky.“ Bylo jí jasné, že slovo „tatínek“ prakticky zakňourala.

„Holčičky milují svoje tatínky,“ opáčila Ronke.

„Já teda ne!“

„Můj táta byl skvělý,“ povzdychla si Ronke. „Stýská se mi po něm každý den.“

Boo by si nejradši nafackovala za svou necitelnost. Problémy s otci byly další věc, kterou měla s přítelkyněmi společnou, i když se jednalo o téma, jemuž bylo lepší se vyhnout. Rončin otec — dokonalý, ale po smrti. Simin — živý, ale zklamaný. Booin — nepřítomný budižkničemu. „Didier je posedlý stěhováním,“ prohodila. Nebyla to ta nejhladší změna tématu, ale zabrala.

„Ne, to nemůžete. Tenhle dům je super.“ Ronke zašoupala nohama v ponožkách po parketách. „Taky chci dřevěnou podlahu.“

„Když po ní Sofia skáče, je to zvuk jako z noční můry. Každopádně to je Didierův nápad. Prodat byt, odstěhovat se z Londýna. Větší zahrada, lepší školy, pes, nové volvo. Sní o tom, že z nás budou středostavovští suchaři ve středním věku a v holínkách, co poslouchají v rádiu jen mluvené slovo a stěžují si na dojíždění. Tvrdí, že to dělá pro Sofii. Ale oba víme, že to chce hlavně on.“

„Tak my to tu s Kayodem koupíme. Dáte nám slevu?“

„Ty a Kayode?“ frkla Boo. „Ten chlápek, co s tebou nezvládl odjet ani na dva dny do Paříže?“

Ronke neodpověděla, jen si namotávala vlasy na prst. Boo se okamžitě zastyděla. „Ach, Ronke, promiň. Jen si přeju, aby sis našla někoho, na koho se dá spolehnout, kdo se k tobě

bude chovat hezky. Někoho bílého. Nebo aspoň ne Nigerijce. Někoho nudného a stabilního, jako je Didier.“

„Nebud' rasistka, Boo. A Didier není nudný — jak to vůbec můžeš říct?“ Ronke rychle mrkala. „Kayode je držák. A nezáčíněj prosím zase s odsuzováním podle barvy kůže.“

„Ale něco na tom přece je,“ nedala se Boo.

„Jak myslíš. Každopádně já a můj kluk si spolu chceme koupit byt. Zítra se jdeme podívat na jeden kousek od Clapham Common. Takže pokud se z vás nestanou vesničtí balíci, budeme sousedi.“

Boo se už už chtěla pustit do vysvětlování, proč to není dobrý nápad, ale zachránil ji Didier, který právě dorazil s vínem. Přinesl jejich nejparádnější sklenice, ty velké, co připomínají kulaté akvário. Didier měl pro Ronke slabost a vždycky jí podstrojoval. „Sofia žadoní, aby ji Ronke dnes večer vykoupala,“ řekl. „Můžu jí ale říct, že to nejde.“

„Ne, řekni, že to jde,“ zasmála se Ronke. „Běžte ohřát jídlo. V tom Sofině vězení mi dost vyhládlo.“ Srkla si vína. „Mňam, to je добрta.“

Boo zvedla ruce a Didier ji vytáhl z pohovky. Upravila si culík a šourala se za ním. V kuchyni bylo uklizeno, po palačinkové spoušti ani stopy. Když Boo otevřela tašky s doneseným jídlem, jen zalapala po dechu.

„*C'est un banquet*,“ zhodnotil Didier. „On přijde ještě někdo?“

„Znáš Ronke — radši víc než mňam, hlavně aby nechybělo.“ Boo vytahovala na kuchyňský ostrůvek jednu stříbrnou krabičku za druhou. Rozehrála troubu a Didier zatím prostřel na stůl elegantní příbory, které jim před sedmi lety dali jeho rodiče jako svatební dar. Z patra k nim doléhalo tlumené hihňání.

„Vypadá šťastně,“ podotkl Didier.

„No, tomu neuvěříš...“ opáčila Boo. „Hledají si s Kayodem byt.“

„No konečně,“ usmál se Didier. „Kayode je sympáťák, hodí se k sobě.“

Boo zavrtěla hlavou. Svět se zbláznil a ona jediná zůstala při smyslech.

„Jak bylo u oběda?“ zeptala se Boo o čtvrt hodiny později, když Sofi nakládala na talíř *suyu* a *dodo*.

„Fajn. Ale bez tebe to nebylo ono. Simi měla takovou nablblou náušnici — jen jednu. Velkou jako pomeranč. Zeptala jsem se, jestli ji má z Primarku, a málem vyletěla z kůže. Byla od nějaké návrhářky, kterou jsem podle ní měla znát. Za dvě stě liber! Jedna náušnice! Věřila bys tomu? A taky si s sebou přivedla kamarádku.“ Ronke polkla sousto drceného jamu a slastně zamručela.

„Jakou?“

„Jmenuje se Isobel. Vypadá jako nějaká Bond girl. Blond příčesky až po zadek a silikony. Šikézni kurvička.“

„Co je kurvička?“ chytila se okamžitě Sofia.

„Při jídle se nemluví, opičko,“ napomenula ji Boo.

„Promiň,“ omlouvala se bezhlesně Ronke. „Je napůl Ruska, dřív žila v L.A. Teď je čerstvě rozvedená a přestěhovala se sem. Jo, a její táta je bohatší než Bill Gates. Velké vládní zvíře s neomezeným přístupem ke státní kase.“

„Takže typický nigerijský politik,“ kývla Boo.

„Ano, ale nezačínej zase.“ Ronke zvedla dlaň a otočila se k Didierovi. „Tos měl vážně vidět!“ šeptala mu do ucha. „Průramky, že jí bylo vidět na prsa! Štamgasti slintali až na podlahu.“

„Nemůžu se dočkat, až ji poznám,“ uculil se Didier.

„Ty jsi na hanbě, nezapomeň,“ šfouchla ho do žeber Boo.

„Pořídíme si pejska?“ zeptala se Sofia.

„Ne.“ Boo dceři vidličkou naznačila, ať jí. „Odkud ji Simi zná?“

„Na základce byly nejlepší kamarádky.“

„Nikdy se o ní nezmínila,“ zamyslela se Boo.

„Přestaly se bavit, když Isobel poslali na internátní školu.“

„Můžu taky jít na internátní školu?“ nadchla se Sofia.

„No vida, konečně dobrý nápad,“ zasmála se Boo.

SIMI

Simi řidiče Uberu požádala, ať ji vysadí na severním konci Tower Bridge, aby se mohla přes most projít. Z šampaňského, které vypila během oběda, se jí točila hlava. Doufala, že si ji na čerstvém vzduchu pročistí a že dostane chuť jít si zaběhat, aby ji tak nelákalo pohodlí gauče.

Jenže na slunci se jí udělalo ještě hůř, a navíc ji bolelo ucho — její nová náušnice byla krásná, ale těžká. A ta drzá Ronke. Primark! To určitě! Aspoň že Isobel poznala, že šperk patří do kolekce Phoebe Philo pro Céline. Ronke prostě móde nerozuměla. I když se jednalo o něco tak ikonického.

Zabočila do ulice Shad Thames a vstoupila do jiného světa — tichého, stíněného, nehybného. Ještě jedna zatáčka a uviděla Jacoba, sochu tažného koně v životní velikosti, která střežila jejich dům a temně se vyjíkala proti zářivě modrým cihlám jeho fasády.

Právě teď Simi žila sama. Její manžel Martin bydlel v New Yorku, kam byl na devět měsíců přeložen z britské pobočky své firmy. Znamenalo to víc peněz — dost na větší byt, lepší výhled, možná dokonce druhou nemovitost. Zabezpečení. Přilepšení k důchodu. A pokud si Martin prosadí svou, miminko.

S úsměvem zamávala na Ebenezera, vrátného ze Senegalů. Zrovna přebíral nějakou zásilku a Simi spadl kámen ze srdce. Byl to dobrý chlap, ale nešlo ho jen letmo pozdravit — hned by jí začal vyprávět o své rodině a ptát se na Ronke, která byla v jeho očích skoro světice, pamatovala si jména jeho dětí (všech šesti) a neustále ho zásobovala domácí pálivou

omáčkou z chilli papriček. Martin se u něj taky vždycky zastavil a poklábosil, zdálo se, že ho to upřímně baví. Jenže pro Simi to byla řehole, kvůli své rase se cítila morálně povinována tlachat s krajanem z Afriky. Ale nechťelo se jí to dělat každý den.

Otevřela dveře bytu a zhluboka se nadechla. Milovala návrat domů hned potom, co tu Essie uklidila. Poslední dobou tu nikdy nemívala nepořádek, byla na čistotu vysazená a Martin tu nebyl, aby byt zabordelil, ale po Essiině pulírování to tu bylo jako ze škatulky. Polštáře naducanější, povrchy nablýskanější, kupička časopisů o módě srovnanější. Dokonce i rostliny v květináčích na balkoně celé zářily. Ale bez Martina to bylo až příliš dokonalé. Prázdné a sterilní, i když měl byt působit stylově a minimalisticky.

Simi napůl čekala, že někdo vejde a spustí: Co jsi zač? Co tady děláš? Od chvíle, co Martin odjel, se jí vrátil pocit, že je podvodnice a že nic z toho, co má, si nezaslouží.

Pocit, že je k ničemu, ji v minulosti trápil už dvakrát, ale pokaždé z dobrého důvodu. Poprvé jí bylo pouhých jedenáct, ale vzpomínka na to, jak ji před víc než čtvrtstoletím vyvedli z klubu Ikoyi, se jí stále živě vracela a vyvolávala v ní stud a nenávisť k sobě samé.

Podruhé se to stalo, když v půlce třetího ročníku skončila se studiem medicíny. Simi se na tuto ošklivou kapitolu svého života snažila moc nemyslet, jenže myšlenkám je těžké poručit — mají vlastní hlavu.

První dva roky univerzity byly přesně takové, jaké si vysnila. Volnost, večírky, noví přátelé, nové město k objevování a kluci. Kostry, mrtvá těla, přednášky a zkoušky. Ale třetí ročník byl jiný. Klinická medicína, bílý plášť, živí (i když často jen sotva) pacienti, nechutné zápachy, řvoucí poplašená zařízení, hnusající proleženiny, strach, zármutek a zahanbení. Netrvalo dlouho, aby si uvědomila, že nemá dost soucitu na to, aby